

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.498/2014/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nemes Imre ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Tamás Ildikó ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 6.P.20.187/2013/36. számú ítélete ellen az alperes 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A 2010. évben a **X** M. M. Alapszervezetének az alperes az elnöke, a felperes pedig a tagja volt; a felperes az alapszervezetből 2011 nyarán kilépett.

Az alperes rendelkezett a domain névvel, amelyhez kapcsolódó levelezőrendszer részeként a felperes részére létrehozta a e-mail címet. A levelezőrendszer beállítása az alperes részére biztosította, hogy a címzésre végződő, nem létező e-mail címekre érkező elektronikus levelek a saját postafiókjára kerüljenek átirányításra.

A domain név regisztrációjának ideiglenes megszűnése után 2012. májusában az alperes szóban tájékoztatta a felperest arról, hogy a levelezőrendszerhez kapcsolódó e-mail címet meg fogja szüntetni, erről a felperes 2012. május 14-én - másik e-mail címéről - tájékoztatta levelezőpartnereit.

Ezt követően a regisztráció meghosszabbítása miatt a felperes az e-mail címét rövid időszakban teljes körűen használni tudta, majd 2012. júniusában az alperes törölte a felperes postafiókját.

A levelezőrendszer beállítása folytán 2012. július 31. napján az alperes e-mail címére átirányított, a felperesnek címzett egy elektronikus levelet az alperes elolvasott, és a házastársának beszámolt annak tartalmáról.

2012. augusztus 11. napján az alperes a levelezőrendszert megszüntette.

A felperes keresetében kérte annak a megállapítását, hogy az alperes azzal, hogy postafiókjának törlését követően az oda címzett leveleket az átirányítás folytán elolvasta, harmadik személyeknek továbbította, megsértette a magántitokhoz és levéltitokhoz fűződő személyiségi jogát. Kérte az alperes kötelezését a jogsértés abbahagyására, elégtétel adásaként bocsánatkérésre, valamint nem vagyoni kártérítés címén 500 000 Ft tőke és 2012. május 31. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai és a perköltség megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását, a felperesnek perköltségében marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság 36. sorszámú ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesnek a levéltitokhoz és magántitokhoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2012. július 31. napján a felperes elektronikus postacímére harmadik személy részéről küldött elektronikus levelet a saját postafiókjára történt átirányítás révén megszerezte, annak tartalmát megismerte és azt harmadik személy tudomására hozta. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Úgy rendelkezett, hogy a peres felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik. Kötelezte a felperest és az alperest 18 000 - 18 000 Ft összegű le nem rótt eljárási illeték az államnak külön felhívásra való megfizetésére, egyben rögzítette, hogy az állam által előlegezett 53 086 Ft költséget az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint a 2014. március 14. napjáig hatályos Ptk. (a továbbiakban: Ptk.) 81. §-ának (1) bekezdése alapján személyhez fűződő jogokat sért, aki a levéltitkot megsérti, továbbá aki a magántitok vagy üzleti titok birtokába jut, és azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza, vagy azzal egyéb módon visszaél. A levél fogalma alatt az elektronikus úton továbbított levelek is értendők. A magántitok fogalmi köre pedig gyűjtőfogalom, amely a megjelenési formájától és tartalmától függetlenül átöleli mindazokat az adatokat és információkat, amelyek nem nyilvánosak, és amelyek megőrzéséhez az érintett személynek méltányolható érdeke fűződik. A levéltitok és a magántitok sérelme megvalósul önmagában azzal, hogy annak megismerésére illetéktelen személy annak tartalmát „kifürkészi”, az elektronikus levél birtokát megszerzi, annak tartalmát megismeri, az illetéktelenül megismert tartalmat további arra illetéktelen harmadik személy tudomására hozza. A perben nem volt vitatott, hogy 2012. július 31. napján az alperes az általa eszközölt rendszerbeállítás folytán egy, a felperesnek címzett elektronikus levelet a saját postafiókjára irányítva megszerzett, annak tartalmát elolvasás útján megismerte, és arról egy további kívülálló személyt informálta; ezzel megsértette a felperes levéltitokhoz és magántitokhoz fűződő személyiségi jogát. A jogsértés ténye alól a Ptk. 75. §-ának (3) bekezdése értelmében akkor mentesülhetne az alperes, ha mindehhez a felperes hozzájárult volna, amely akkor lenne elismerhető, ha bizonyítottan tudott volna vagy tudnia kellett volna a levelei adott átirányításáról és ily módon az alperes birtokába kerüléséről. Nincs azonban arra vonatkozó bizonyíték, hogy a felperes a postafiókja megszüntetésének ezzel a következményével tudomással bírt volna, akár az alperes tájékoztatása, akár más körülmény folytán. Mindezek alapján a jogsértés tényét az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint megállapította. Figyelemmel azonban arra, hogy a jogsértés nem folyamatos magatartásban vagy mulasztásban manifesztálódik, és nem is ismétlődő vagy rendszeres jellegű, annak megismétlése vagy folytatása elméletileg sem lehetséges, a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének

b) pontjára alapított részében a felperesi keresetet elutasította. Ugyancsak elutasította a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének c) pontjára alapított keresetet, figyelemmel arra, hogy a bocsánatkérés olyan szubjektív nyilatkozási kötelezettség, amely a jogsértés tényének ítéleti megállapításán túl az elégtételt már nem szolgálja. Nem találta indokoltnak a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet sem azzal, hogy a felperesnek a megállapított alperesi jogsértéssel okozati összefüggésben szükségképpen keletkezett egy némi kellemetlenségként értékelhető hátránya, annak mértéke, jellege és terjedelme azonban nem éri el azt a minimumot, amely a nem vagyoni kártérítés, mint a személyiségi jogsértés szubjektív szankciójának az alkalmazását indokolná. A perköltség és az állam által előlegezett eljárási illeték viseléséről 50-50 % pervesztességi arány szerint a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az első fokú ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, a felperesnek első- és másodfokú perköltségében marasztalását. Előadta, hogy a perrel érintett elektronikus üzenet a levél, annak tartalma pedig a magántitok törvényi fogalmának nem felel meg. A levél ugyanis szükségszerűen zárt jelleggel rendelkezik, azonban ez a kritérium hiányzott, mivel a levelezőrendszer úgy került kialakításra, hogy az abba érkező elektronikus üzenetek bizonyos esetekben átirányíthatók legyenek egy másik e-mail címre, vagyis a küldőn és a címzetten kívül más is tudomást szerezhesen az üzenet tartalmáról. Mivel ezért az e-mail nem tekinthető levélnek, a levéltitok megsértése fogalmilag kizárt. Az elsőfokú eljárás során bizonyítást nyert, hogy a levelezőrendszer tagjai körében köztudott tény volt, mely szerint a rendszert úgy állították be, hogy a hibás címekre érkező üzenetek az átirányítás művelete keretében egy valós, létező e-mail címre érkezzenek. Ezzel a tagok - így a felperes is - tisztában voltak, a felperes ez ellen nem tiltakozott, a tiltakozás elmaradása pedig hallgatólagos hozzájárulását jelentette, ebből következően a magántitok megsértése sem valósult meg.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem adott elő.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja értelmében tárgyaláson kívül bírálta el, fellebbezés hiányában a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette a keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezéseket, a fellebbezést pedig a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a kérelem és ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetései és az érdemi döntése is helytálló, annak indokaival az ítélet tábla minden részében egyetértett.

Csupán a fellebbezésben hivatkozottakra tekintettel mutat rá az ítélet tábla az alábbiakra:

Az első fokú ítélet a rendelkezésre álló bizonyítékoknak az értékelése során arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, miszerint a felperesnek címzett elektronikus levél felhasználásához a felperes hozzájárult volna akár kifejezetten,

akár hallgatólagosan; nem volt bizonyított, hogy a felperes tudott vagy tudnia kellett volna a leveleinek az alperes részére való átirányításáról.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A szabad bizonyítás elvéből következő kötetlenség nemcsak az igénybe vehető bizonyítási eszközök terén, az alakszerű bizonyítási szabályok mellőzésén, hanem a bizonyítás eredményének szabad mérlegelésén is megvalósul. A bizonyítékok szabad mérlegelése során a bíróság értékeli, hogy a felek tényállításait az általuk rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alátámasztották-e vagy sem. A bíróság által megállapított tényállás akkor felel meg az eljárásjogi szabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik.

A bizonyítékok az előbbiek szerinti mérlegelése a periratokkal összhangban állt, a logikai szabályoknak megfelelt, annak felülmérlegelésére az ítéltábla sem talált okot. Az alperes a fellebbezésében maga is csak általánosságban hivatkozott arra, hogy a levelezőrendszer tagjai tudomással rendelkeztek a már megszüntetett címekre érkező elektronikus üzenetek átirányításáról, azonban maga sem jelölte meg, hogy ez a megállapítása milyen perbeli bizonyítékokon alapul, és ilyen bizonyítékok a perben az ítéltábla álláspontja szerint sem voltak fellelhetők.

Helytelenül hivatkozott a fellebbezésében az alperes arra, hogy a levelezőrendszer beállítása miatt az e-mail, azaz elektronikus levél nem felel meg a levél fogalmi kritériumainak azért, mert nem tekinthető zárt jellegű küldeménynek. Ezzel szemben a küldemény zárt jellegét az alapozza meg, hogy azt eleve nem a nyilvánosságnak, hanem csak meghatározott személyek részére szánták, és a levéltitokhoz fűződő személyiségi jogból következően elismert a titok gazdájának az az érdeke, hogy a közlés tartalmáról csak az általa meghatározott személyek szerezzenek tudomást. A levelezőrendszer beállítása nem a küldemény zárt jellegét szüntette meg, hanem csak az elvi lehetőséget biztosította annak, hogy - hozzájárulás nélkül jogosulatlanul - az e-mail tartalmáról más illetéktelen személyek is tudomást szerezzenek. A küldemény zárt jellegét tehát azon az alapon kell megítélni, hogy a közlést kinek szánták, és nem azon az alapon, hogy megfelelő technikai feltételek miatt ténylegesen arról ki szerzett tudomást. Az alperes értelmezése ahhoz a nyilvánvalóan nem támogatható helyzethez vezetne, hogy a leragasztott levélborítékban elhelyezett küldeményt nem lehetne zárt jellegűnek tekinteni azért, mert azt elvileg bárki, akinek a birtokába kerül, fizikailag képes felnyitni.

Helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a 2012. július 31. napján a felperes címére megküldött, neki szánt elektronikus üzenetet levélnek, annak tartalmát pedig a felperes magántitkának. A fellebbezési hivatkozással szemben a Ptk. 216. §-ának (2) bekezdéséből következően a nyilatkozattétel elmulasztása, a hallgatás nem minősül elfogadásnak - csak akkor, ha ráutaló magatartásnak minősíthető, a jogszabály így rendelkezik, vagy a felek ebben állapodtak meg. Önmagában tehát az a körülmény, hogy a felperes nem tiltakozott az általa bizonyítottan nem tudott átirányítás lehetősége ellen, még nem jelenti azt, hogy a

levéltitok, magántitok megsértéséhez hozzájárult volna. Ebből következően helyesen foglalt állást úgy az elsőfokú bíróság, hogy a felperes hozzájárulásának a hiányában a Ptk. 81. §-ának (1) bekezdése szerint az alperes az üzenetnek a postafiókjára átirányításával, elolvasásával, harmadik személy részére közlésével megsértette a felperes levéltitokhoz és magántitokhoz fűződő személyiségi jogát.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, és annak a Pp. 254. §-a (3) bekezdése szerinti helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A felperes a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett, jogi képviselési tevékenység hiányában költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

D e b r e c e n, 2014. november 17.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő